

Al meer dan een jaar hebben we allemaal de verwoestende gevolgen van een wereldwijde pandemie ervaren – wij allemaal, arm of rijk, zwak of sterk. Sommigen waren meer beschermd of kwetsbaar dan anderen, maar de zich snel verspreidende infectie betekende dat we van elkaar afhankelijk waren in onze inspanningen om veilig te blijven. We realiseerden ons dat, in het hoofd zien van deze wereldwijde ramp, niemand veilig is totdat iedereen veilig is, dat onze acties elkaar echt beïnvloeden en dat wat we vandaag doen van invloed is op wat er morgen gebeurt.

Dit zijn geen nieuwe lessen, maar we hebben ze opnieuw onder ogen moeten zien. Mogen we dit moment niet verspillen. We moeten beslissen wat voor wereld we aan toekomstige generaties willen nalaten. God schrijft voor: 'Kies het leven, opdat u en uw kinderen leven'(Dt 30:19). We moeten ervoor kiezen om anders te leven; we moeten kiezen voor het leven.

September wordt door veel christenen gevierd als het seizoen van de schepping, een gelegenheid om te bidden en te zorgen voor Gods schepping. Terwijl wereldleiders zich voorbereiden op een bijeenkomst in november in Glasgow om te beraadslagen over de toekomst van onze planeet, bidden we voor hen en overwegen we wat de keuzes zijn die we allemaal moeten maken. Daarom roepen wij als leiders van onze Kerken iedereen op, ongeacht hun geloof of wereldbeeld, om te proberen te luisteren naar de roep van de aarde en van mensen die arm zijn, hun gedrag te onderzoeken en zinvolle offers te beloven ter wille van de aarde die God ons heeft gegeven.

Het belang van duurzaamheid

In onze gemeenschappelijke christelijke traditie bieden de Schrift en de heiligen verhelderende perspectieven voor het begrijpen van zowel de realiteit van het heden als de belofte van iets dat groter is dan wat we in het moment zien. Het concept van rentmeesterschap – van individuele en collectieve verantwoordelijkheid voor onze door God gegeven begiftiging – vormt een essentieel uitgangspunt voor sociale, economische en ecologische duurzaamheid. In het Nieuwe Testament lezen we over de rijke en dwaze man die grote rijkdommen graan opslaat terwijl hij zijn eindige einde vergeet (Lc 12,13-21). We leren over de verloren zoon die zijn erfenis vroeg neemt, om het vervolgens te verkwanselen en uiteindelijk honger te lijden (Lc 15,11-32). We worden gewaarschuwd tegen het aannemen van korte termijn en schijnbaar goedkope opties om op zand te bouwen, in plaats van op rots te bouwen voor ons gemeenschappelijke huis om stormen te weerstaan (Mt 7.24-27). Deze verhalen nodigen ons uit om een bredere kijk te nemen en onze plaats in het uitgebreide verhaal van de mensheid te erkennen.

Maar we zijn de tegenovergestelde richting ingeslagen. We hebben ons eigen belang gemaximaliseerd ten koste van toekomstige generaties. Door ons te concentreren op onze rijkdom, merken we dat langetermijnactiva, inclusief de overvloed van de natuur, worden uitgeput voor kortetermijnvoordeel. Technologie heeft nieuwe mogelijkheden onthuld voor vooruitgang, maar ook voor het vergaren van ongebreidelde rijkdom, en velen van ons gedragen zich op manieren die weinig zorg tonen voor andere mensen of de grenzen van de planeet. De natuur is veerkrachtig, maar toch delicaat. We zijn nu al getuige van de gevolgen van onze weigering om het te beschermen en te behouden(*Gn 2,15*). Nu, op dit moment, hebben we de gelegenheid om ons te bekeren, om ons vastberaden om te keren, om in de tegenovergestelde richting te gaan. We moeten vrijgevigheid en eerlijkheid nastreven in de manieren waarop we leven, werken en geld gebruiken, in plaats van egoïstisch gewin.

De impact op mensen die met armoede leven

De huidige klimaatcrisis spreekt boekdelen over wie we zijn en hoe we Gods schepping zien en behandelen. We staan voor een harde rechtvaardigheid: biodiversiteitsverlies, aantasting van het milieu en klimaatverandering zijn de onvermijdelijke gevolgen van onze acties, omdat we gulzig meer van de hulpbronnen van de aarde hebben verbruikt dan de planeet kan verdragen. Maar we worden ook geconfronteerd met een diep onrecht: de mensen die de meest catastrofale gevolgen van deze misstanden dragen, zijn de armsten op de planeet en zijn het minst verantwoordelijk geweest voor het veroorzaken ervan. We dienen een God van gerechtigheid, die zich verheugt in de schepping en ieder mens naar Gods beeld scheidt, maar ook de roep hoort van mensen die arm zijn. Dienovereenkomstig is er een aangeboren roep in ons om met angst te reageren wanneer we zo'n verwoestend onrecht zien.

Vandaag betalen we de prijs. Het extreme weer en de natuurrampen van de afgelopen maanden laten ons met grote kracht en tegen grote menselijke kosten opnieuw zien dat klimaatverandering niet alleen een toekomstige uitdaging is, maar ook een onmiddellijke en dringende kwestie van overleven. Wijdverspreide overstromingen, branden en droogtes bedreigen hele continenten. De zeespiegel stijgt, waardoor hele gemeenschappen gedwongen worden te verhuizen; cyclonen verwoesten hele regio's en ruïneren levens en middelen van bestaan. Water is schaars geworden en voedselvoorraden onzeker, wat conflicten en ontheemding voor miljoenen mensen veroorzaakt. We hebben dit al gezien op plaatsen waar mensen afhankelijk zijn van kleinschalige landbouwbedrijven. Vandaag de dag zien we het in meer geïndustrialiseerde landen waar zelfs geavanceerde infrastructuur buitengewone vernietiging niet volledig kan voorkomen.

Morgen kan het erger. De kinderen en tieners van vandaag zullen catastrofale gevolgen ondervinden, tenzij we nu de verantwoordelijkheid nemen, als 'collega's met God' (Gn 2.4-7), om onze wereld in stand te houden. We horen vaak van jongeren die begrijpen dat hun toekomst in gevaar is. Omwille van hen moeten we ervoor kiezen om te eten, te reizen, uit te geven, te investeren en anders te leven, niet alleen denkend aan onmiddellijke interesse en winst, maar ook aan toekomstige voordelen. We bekeren ons van de zonden van onze generatie. We staan naast onze jongere zusters en broeders over de hele wereld in toegewijd gebed en toegewijde actie voor een toekomst die steeds meer overeenkomt met de beloften van God.

De noodzaak van samenwerking

In de loop van de pandemie hebben we geleerd hoe kwetsbaar we zijn. Onze sociale systemen rafelden en we ontdekten dat we niet alles kunnen controleren. We moeten erkennen dat de manier waarop we geld gebruiken en onze samenlevingen organiseren niet iedereen ten goede is gekomen. We bevinden ons zwak en angstig, ondergedompeld in een reeks crises; gezondheid, milieu, voedsel, economisch en sociaal, die allemaal diep met elkaar verbonden zijn.

Deze crises stellen ons voor een keuze. We bevinden ons in een unieke positie om ze met kortzichtigheid en winstbejag aan te pakken of dit aan te grijpen als een kans voor conversie en transformatie. Als we de mensheid als een familie zien en samenwerken aan een toekomst gebaseerd op het algemeen welzijn, kunnen we in een heel andere wereld leven. Samen kunnen we een levensvisie delen waarin iedereen floreert. Samen kunnen we ervoor kiezen

om met liefde, gerechtigheid en barmhartigheid te handelen. Samen kunnen we toe naar een eerlijkere en bevredigendere samenleving met de meest kwetsbaren in het centrum.

Maar dit houdt in dat er veranderingen moeten worden aangebracht. Ieder van ons, individueel, moet verantwoordelijkheid nemen voor de manier waarop we onze middelen gebruiken. Dit pad vereist een steeds nauwere samenwerking tussen alle kerken in hun toewijding aan de zorg voor de schepping. Samen, als gemeenschappen, kerken, steden en naties, moeten we van koers veranderen en nieuwe manieren ontdekken om samen te werken om de traditionele barrières tussen volkeren te doorbreken, om te stoppen met concurreren om middelen en om samen te werken.

Tegen degenen met verdergaande verantwoordelijkheden - het leiden van administraties, het runnen van bedrijven, het in dienst nemen van mensen of het investeren van fondsen - zeggen we: kies voor mensgerichte winsten; op korte termijn offers brengen om al onze toekomst veilig te stellen; leiders worden in de overgang naar rechtvaardige en duurzame economieën. 'Aan wie veel gegeven wordt, wordt veel gevraagd.' (*Lucas 12:48*)

Dit is de eerste keer dat we ons drieën gedwongen voelen om samen de urgentie van ecologische duurzaamheid, de impact ervan op aanhoudende armoede en het belang van wereldwijde samenwerking aan te pakken. Samen doen we namens onze gemeenschappen een beroep op het hart en de geest van elke christen, elke gelovige en elke persoon van goede wil. We bidden voor onze leiders die in Glasgow bijeen zullen komen om te beslissen over de toekomst van onze planeet en haar mensen. Nogmaals, we herinneren ons de Schrift: 'kies het leven, opdat u en uw kinderen kunnen leven' (Dt 30:19). Kiezen voor het leven betekent offers brengen en zelfbeheersing uitoefenen.

Wij allemaal – wie en waar we ook zijn – kunnen een rol spelen in het veranderen van onze collectieve reactie op de ongekende dreiging van klimaatverandering en aantasting van het milieu.

De zorg voor Gods schepping is een geestelijke opdracht die een reactie van toewijding vereist. Dit is een kritiek moment. De toekomst van onze kinderen en de toekomst van ons gemeenschappelijk huis hangen ervan af.

1 september 2021

Oecumenisch Patriarch
Bartholomeus

Paus
Franciscus

Aartsbisschop van Canterbury
Justin

Origineel

A JOINT MESSAGE FOR THE PROTECTION OF CREATION